

Աննա Սարգսյան

Անավարտ մայրամուտ

Այնտեղ մայրամուտն այլ երանգ ունի, բուրնունքն էլ այլ է. չհագեցնող, կիսաքաղց զգացողություն ապահովող, երանելի՛: Երբ չես շտապում լիովին վայելել, այլ՝ պատասռներով, քիչ-քիչ, որ չդառնա սովորական: Պահպանել ես ցանկանում թարմությունը, անավարտությունը, փորձում հավերժացնել, ավելին քաղել՝ քան նա իրապես կարող է տալ:

Հիմա , երբ բացակա եմ, առավել շոշափելի է զգացածս, հիմա են առավել հասանելի թվում հույզերը, որ տիրում էին այդ պահերին, քանզի գիտակցությունս խանգարում էր, երբեմն, զգալ եթերայինը, իսկ երեւակայությունս՝ հակառակն, խթանում :

Հիմա հասկանում եմ ,թե ինչով էր պայմանավորված փախուստս:

Հրաշքի կորստի վախից էր, ներդաշնակը սովորականի վերածվելու նաեւ: Այնտեղ կա մի այնպիսի հանդարտություն, որ երկրային գիտակցությունից դուրս է թվում, եւ երբ հետետում ես նրան, տարվում նրանով՝ այնուհետ ետ գալը, որ անխուսափելի է, շատ ցավոտ է հոգու համար, ինչն ավելի վառ է արտացոլվում զգայուն ոգիներում, եւ ինչը բացակայում է լիովին՝ երկրայինների մոտ: Ա՛յ, թե համոզվածություն լինեիր մերթընդմերթ վերադարձի՝ միզուցե կորստի այդ ավերող վախն անւանար: Բայց այն չկար, համոզվածությունը. լիարժեք չէր ամեն դեպքում:

Նոր եմ կարծես հասկանում, թե ինչու՞ է իմ սիրելի կետադրական նշանը բազմակետը... Երբ ետ հայացք եմ գցում, հասկանում եմ, որ կյանքիս բոլոր կարեւոր դրվագները լիիրավ ավարտ չեն ունեցել, ամենուր բազմակետեր են, ամենուր անավարտություն...

Միրում եմ, երբ թախիծը ժամանում է երեկոյին գուգրնթաց, եւ երբ երջանկության սպասումի կարոտից է այն հառնում: Այդ զգացումն անմեկնելի է, այնքա՛ն

համահունչ, այնքա՛ն ներդաշնակ, այնքա՛ն սեր կա դրա մեջ ամփոփված.
վերապրած սեր, սեր՝ անփոխադարձ, համբարձված սեր, նաեւ՝ փոխադարձ,
հորդառատ, երբեմն էլ գեփյուռի նման՝ մեղմ ու խաղաղված: Այդպիսին էր նաեւ
մեր այդ օրը, մեր այդքան սպասված մայրամուտը, որը լուսաբացի էր
վերածվելու այնքա՛ն սահուն ու աննկատ, որ անցումը վրիպելու էր մեր անգեն
աշքից:

-Լսու՛մ ես լռությունը,- հարցրեցիր դու:

-Լսում եմ...Իմ սիրելի սիմֆոնիան...ծղրիդների. մի լյա,մի լյա...

-Նախանձում եմ քեզ, -ասացիր,- դու կարող ես մեղեդի որսալ այնտեղ, ուր ինձ
համար՝ լոկ, գիշերվա լռությունը խաթարող ծղրիդների ճռռոց է: Նախանձում եմ
ինձ, որ ես եմ քո մուսան, ոգեշնչողը, թեեւ մասամբ, բայց ԵՄ...

ՈՒ լռեցինք: Ինչքա՛ն լի էր լռությունն այդ՝ հագեցած ամենադյութիչ բուրնունքով.
նորածին երիցուկների, դեռ երեկ ջրված խոնավ հողի, չհասունացած սալորի, որ
այդքան շատ եմ սիրում, եւ մեր հասուն սիրո, որ սիրում ենք երկուսս էլ: Երեւի թե
այս տեսքն ունի ներդաշնակությունը, այն, որ նկարիչներն ու քանդակագործները
սիրում են հավերժացնել: Մայրամուտ է, մեր անավարտ մայրամուտը...

-Լսու՛մ ես լռությունը,- հարցրեցիր դու:

-Լսում եմ...Իմ սիրելի սիմֆոնիան...ծղրիդների. մի լա,մի լա...

Չեմ սիրում հրաժեշտը: Երբ հեռանում ես առանց հրաժեշտի՝ մնացյալը թվում է
շարունակություն, թեեւ առանց համատեղ ֆիզիկական գոյության, բայց առավել
զգալի. կարոտով համենված կյանքի բաղադրատոմսն ամենից նախընտրելին է,
ամենից նրբահամը:

Մինչ նոր մայրամուտ...

Դիլիշան

02.08.2022թ.